Такий чужий
і раптом — неминучий!
Химери хмар задушать горизонт.
Земля вдихне глибинно і жагучо
на вишняках настояний озон.
Мені нестерпно, душно, передгрозно.
Ліловим чадом туманіє без.
Гудуть ліси, риплять дубові кросна,
парчеву зливу виткавши з небес.
Лягла грози пульсуюча десниця
на золоте шаленство голови.
Мені, мабуть, ніколи не досниться
сліпучий спалах чистої жаги.
Гроза мені погрожує громами,
закутий біль спинає на диби.
Нехай смакують почуття гурмани,
а ти стихія — любиш, так люби!
Чи ще тебе недоля не намучила?
Чи не сліпить грозою ткана ніч?
Люблю.
Чужого.
Раптом — неминучого,
тужу тонкою млістю передпліч.